

Όταν ο Οδυσσέας και οι όσοι τον ακολουθούσαν απέπλευσαν πίσω στην Τροία, ο Νέστορας και ο Διομήδης έφυγαν νότια κι έπιασαν στη Λέσβο. Εκεί τους συνάντησε λίγο αργότερα και ο Μενέλαος. Τους βρήκε πάλι να τσακώνονται. Αιτία η ρότα που θα έπρεπε να ακολουθήσουν. Να πλεύσουν περνώντας ανάμεσα στην Χίο και τη μικρασιατική ακτή ή να διασχίσουν το Αιγαίο έχοντας την Χίο στα αριστερά τους;

Τα σημάδια που τους έστειλε ο Δίας ήταν σαφή: Έπρεπε να διασχίσουν το Αιγαίο και μάλιστα όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Άμεσος προορισμός τους έπρεπε να είναι το λιμάνι της πόλης της Γεραιστού, στο ομώνυμο νοτιοανατολικό ακρωτήριο της Εύβοιας.

Έφυγαν του σκοτωμού. Στον ναό του Ποσειδώνα, στην Γεραιστό, έκαναν πλούσιες θυσίες για την ως εκεί ασφαλή πορεία τους. Μετά, κίνησαν για τις πατρίδες τους.

Πρώτος, μετά από τέσσερις ημέρες, αναχώρησε ο Διομήδης. Χρειάστηκε μερικές ώρες για διανύσει την απόσταση από την Εύβοια ως το Άργος αλλά έφτασε εκεί με ασφάλεια και με όλους τους δικούς του, αυτούς που είχε πάρει μαζί του, όταν απέπλευσε από την Τροία.

Λίγες ημέρες αργότερα, από την Γεραιστό αναχώρησαν και οι στόλοι του Μενέλαου και του Νέστορα. Έπλεαν πλάι πλάι ως το Σούνιο. Παραπλέοντας όμως το νοτιοανατολικό άκρο της Αττικής, χτυπήθηκε ξαφνικά από κεραυνό και πέθανε ο Φρόντης, καπετάνιος στο καράβι του Μενέλαου και πιστός του σύντροφος. Κατά την Οδύσσεια (γ 286 – 289), ο Απόλλωνας ήταν που τον τόξευσε. Ο Μενέλαος διέκοψε το ταξίδι του, αφήνοντας τον Νέστορα να συνεχίσει, και βγήκε στην ακρογιαλιά του Σουνίου, να θάψει τον νεκρό. Με την ευκαιρία, η Ωραία Ελένη που τον συνόδευε, έκανε εκδρομές στα γύρω μέρη. Επισκέφτηκε και το νησί που, από αυτήν, το είπαν «της Ελένης» και που εμείς το ξέρουμε ως Μακρόνησο.

Όσο για τον Νέστορα, συνέχισε με τον στόλο του ως την πατρίδα του την Πύλο, όπου έφτασε χωρίς απρόοπτα. Χρόνια αργότερα, τον βρίσκουμε στην Οδύσσεια να περιγράφει το ταξίδι του (γ 128 κ.ε., σε μετάφραση Αργύρη Εφταλιώτη):

«Ωστόσο μ' όσα εγώ όριζα, λιγα πολλά καράβια,

ξεκίνησα να φύγουμε, τι τα 'νοιωθα τα πάθια

που ο θεός μας κρυφοτοιμαζε στο λογισμό του μέσα.

Έτσι κι ο πολεμόχαρος γιος του Τυδέα (ο Διομήδης) κινούσε,

και τους συντρόφους του έπαιρνε. Και λίγο αργότερά μας

να κι ο Μενέλαος ο ξανθός προφταίνει προς τη Λέσβο,

εκεί που μελετούσαμε το μακρινό ταξίδι,

αν παραπάνω από τη Χιο τη βράχινη θα βγούμε,

προς την Ψυριά (τα Ψαρά), από τα ζερβά ετούτη αφήνοντάς την,

ή κάτω, προς τον Μίμαντα (βουνό της Ιωνίας) τον ανεμοδαρμένο.

Και του θεού ζητήσαμε σημάδι και μας ήρθε*

να σκίσουμε το πέλαγο, μας έλεγε, ως την Εύβοια,

γλήγορο αν θέμε γλυτωμό από βάσανα μεγάλα.

Φύσηξε πρύμος άνεμος και τρέξαν τα καράβια

μες στα ψαράτα πέλαγα κι αράξαμε τη νύχτα

στη Γεραιστό* πολλών εκεί του Ποσειδώνα ταύρων

μεριά του κάψαμε ύστερα από τόσου πελάου ταξίδι.

Σαν ήρθε η μέρα η τέταρτη, οι συντρόφοι του Διομήδη

του αλογοδαμαστή, του γιου του ηρωικού Τυδέα,

μες στ' Άργος φέρναν κι άραζαν τα ωραία τους καράβια*

ωστόσο για την Πύλο εγώ τραβούσα κι ολοένα

φυσούσε ο ούριος άνεμος που ο θεός είχε σταλμένο...».

Για τον Νέστορα, οι περιπέτειες είχαν τελειώσει. Όχι όμως και για τον Μενέλαο. Ούτε για τον Διομήδη.

(τελευταία επεξεργασία, 7 Απριλίου 2022)